

MISTERIS A L'HOSPITAL

DAVID LOZANO

MAYRA BRÒCOLI

EL SOPAR MÉS BO DEL MÓN

edebé

MISTERIS A L'HOSPITAL

MAYRA
BRÓCOLI

EL SOPAR MÉS BO DEL MÓN

MISTERIS A L'HOSPITAL

MAYRA BRÓCOLI

EL SOPAR MÉS BO DEL MÓN

DAVID LOZANO

Il·lustracions de David Guirao

edebé

Títol original: *La cena más rica del mundo*

© David Lozano, 2019

© Il·lustracions: David Guirao

© Traducció: Martina García Serra

© Ed. Cat.: Edebe, 2019

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Infantil: Elena Valencia

Disseny de la col·lecció: Book & Look

Primera edició, març 2019

ISBN: 978-84-683-4167-5

Dipòsit legal: B. 5518-2019

Imprès a Espanya

Printed in Spain

EGS – Rosario, 2 – Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*A la meva neboda Esther,
perquè per a ella els sabors encara són una aventura*

ÍNDEX

1.	La pacient de la 806 i el matalàs de faquir	9
2.	Brocolitis aguda	14
3.	El Comando Cansalada.	20
4.	Sara la zeladora i les seves rutes misterioses . . .	28
5.	El Vestidor dels Absents	36
6.	Una missió impossible, però possible	45
7.	Un toc francès	50
8.	Confidències a l'habitació 806	55
9.	La primera missió del Comando Cansalada.	60
10.	Un comando de pràctiques i l'amenaça musical de l'Immens Paco.	71
11.	Experiments culinaris	76
12.	El Comando Cansalada surt a caçar	82
13.	La fugida de la Mayra Bròcoli	88
14.	L'últim esmorzar del <i>Titànic</i>	94
15.	Duel d'ingredients.	101
16.	La caça de protocols	111
17.	La batalla alimentària	116
18.	Un menú estrambòtic	124
19.	El sopar més bo del món	132
20.	Missió acomplerta	144

La pacient de la 806 i el matalàs de faquir

La Mayra fa set dies ben llargs que està ingressada en l'hospital. I això que, quan van entrar en aquell edifici gegant amb milers de finestres (era dilluns, la nena se'n recorda perfectament), els seus pares li van dir que ben aviat tornarien a casa.

«Ben aviat.»

S'ha de tenir ben poca pressa perquè set dies et semblin «ben aviat».

La Mayra somia tornar a casa. Necessita tornar a la seva habitació, al seu llit. El que vol és trobar-se una altra vegada amb els seus amics i no tenir febre. Vol riure, jugar a futbol, disfressar-se amb la seva cosina.

A vegades, la Mayra es queda mirant el carrer des de la finestra de la seva habitació de malalta. Es veu tot molt petitó a tanta altura, perquè la seva habitació és al vuitè pis.

Allà baix la vida continua.

Sí, ella ja fa una setmana que és a dins d'aquell edifici, estirada al llit metàl·lic de la seva habitació. I no han sigut set dies normals, d'aquells en què hi ha temps (i

ganes) de fer de tot: jugar, dormir, ballar, dibuixar, anar al cinema...

No. La Mayra ha descobert que les jornades d'hospital fan la impressió de tenir moltes més hores, de tan llargues que es fan. I a sobre són hores mortes durant les quals no li ve de gust fer res, només estar escarxofada al llit amb cara de flam esclafat. O de fantasma trist, per la pal·lidesa que li està quedant. Fins i tot els ulls se li han enfonsat una mica. La Mayra se sent com un animaló pioc sense forces per sortir del cau.

Quin avorriment.

De què serveixen tantes hores lliures si no tens ànims per fer res? Per una vegada que no ha d'anar a l'escola...

Per acabar-ho d'adobar, també ha perdut la gana (i això és encara més estrany, perquè normalment menja més que un tiranosaure després d'una vaga de fam). L'únic que fa és sospirar. Els seus sospirs són molt llargs; com si fos un globus que es passa el dia desinflat-se.

I el cas és que ella no ha sigut mai així. Qui li ha pres l'energia? Algun microbi, pel que sembla. Però deu ser un microbi que s'amaga bé, perquè els metges no l'han trobat encara. «Segur que és un virus —ha dit la seva àvia—. O un bacteri.»

La Mayra no sap què és un virus ni un bacteri, més enllà que són cuques molt petites. Només espera que els metges descobreixin què li passa i la puguin curar.

Allà, a ella se la coneix com «la pacient de la vuit-cents sis», perquè la seva habitació té aquest número: 806.

El seu llit és articulad i, prement diversos botons, aconsegueix que el matalàs s'aixequi per diferents parts. No està malament. Ni un faquir podria resistir les posicions

que aconsegueix mantenir sense desenganxar-se del llit: les cames cap amunt, apuntant al sostre, i el cap per avall, com si volgués llepar el terra; o els extrems cap avall menys a la zona central, per exemple, amb la qual cosa li queda el cul cap amunt, com si fos una piràmide. Sempre ha sigut molt flexible. El seu pare diu que té els ossos de goma.

També hi ha un botó a la paret per cridar els infermers, però li han dit que no el toqui si no els necessita de veritat.

Tot i així, ella sempre el fa servir quan li toca el torn a l'Immens Paco, un infermer enorme, molt simpàtic, que explica uns acudits dolentíssims i que canta encara pitjor (només l'avisava quan sap que no té intenció de fer-ho). Aquest home és tan gros que, quan s'atura al passadís, bloqueja el pas a les habitacions dels costats i ningú pot entrar-hi, sortir-ne ni avançar.

Corre el rumor que l'infermer Paco no utilitza els ascensors perquè no hi cap (i això que n'hi ha de ben grossos per a les lliteres). La Mayra pensa que aquest homenet deu pesar uns cinc-cents quilos, i això abans d'esmorzar. Quan riu, les seves riallades eixordadores fan tremolar les parets i els quadres cauen. De moment no s'ha menjat cap nen, però han desaparegut uns quants visitants a l'hospital i se sospita dels atacs de gana sobtats que té l'infermer de tant en tant. De fet, ahir a l'Immens Paco se li va escapar un rot quan era a l'habitació de la Mayra i l'alè li feia una mica d'olor de senyor, en lloc de l'olor de xoriço que, segons el seu amic Edu, fan els rots normals.

Quines coses.

La Mayra deixa anar un nou sospir que dura exactament un minut i trenta-cinc segons. Tot un rècord. El cos se li ha encongint una mica més.

Set dies allà. Doncs mira que bé.

La nena es toca els cabells, aixafats per l'estona que fa que té el cap recolzat al coixí. El que li faltava, quina fila que deu fer! Normalment els seus cabells són tan densos i esbullats que semblen una mata de bròcoli (per això li diuen així a l'escola, Mayra Bròcoli, un malnom que s'ha convertit en el seu nom de guerra). Així que no es vol ni imaginar què deuen semblar els seus cabells ara mateix: un grapat de cards aixafats per cent vaques. Per no parlar d'aquesta mena de pijama d'hospital que porta posat...

No l'afavoreix gens.

La Mayra aixeca els ulls, cansada de queixar-se per dins i sense forces per fer-ho en veu alta. Davant seu, asseguda en una cadira, la seva mare llegeix un diari. Com que és diumenge, pot estar amb ella tot el dia. El seu pare també arribarà de seguida.

—Mare, quan tornarem a casa?

Ella deixa el diari i se la mira amb un somriure.

—Molt aviat, bonica. Has d'aguantar, ja queda poc.

La Mayra assenteix en silenci. Això vol dir set dies més?

